

23 Հոկտեմբեր 2016
Պոլիս

Սիրելի պարոն Զիլինկիրեան,

Հայ մամուլէն տխրութեամբ տեղեկացայ, որ իր հոգին աւանդած է տիկին Շամիրամ Սեւակ: Իր մասին բազմաթիւ վկայութիւններ կարդալէ ու լսելէ ետք, զինքը անգամ մը միայն տեսնելու բախտը ունեցած եմ Հայաստանի մէջ, Գրողներու միութեան յարկին տակ: Տպաւորուած էի. մտածել, երեւակայել իսկ, թէ այդ կինը Ռուբէն Սեւակի դուստրն է՝ անպատմելի զգացումներ կը ծնէր մէջս: Իր վրայ կը հանգչէին թերեւս նաեւ Վարուժանի, Կոմիտասի, Սիամանթոյի շունչը: Տիկին Շամիրամ իր մարմնաւոր ներկայութեամբ այդ նահատակ սերունդին խորհրդանշական մէկ ներկայացուցիչն էր անկասկած: Պիտի չուզէի ըսել, թէ իրմով այդ սերունդն է որ կը մեկնի (որովհետեւ այդ ներկայութիւնը անջնջելի է), սակայն շօշափելի խորհրդանշիչ մըն է որ կը յանձնուի յաւերժութեան գիրկը:

Ամրան շրջանին Փորթուկալ էի, տարբեր առիթներով մասնակցելու «Գալուստ Կիւլպէնկեան» հիմնարկութեան ծրագիրներուն: Հեռաձայներ էիք, սակայն չկրցանք խօսիլ: Շնորհակալութիւն ձեր ցուցաբերած հետաքրքրութեան համար: Մխիթարեան վարժարանէ վտարումիս նիւթը բաւական նեղուցուցիչ պարագայ մըն էր: Դժբախտաբար, մեր վարժարանները Թուրքիոյ մէջ այս ձեւով կը ղեկավարուին այսօր: Պայքարի՞լ: Անշուշտ, առանց արդիւնքի մը սպասելու սակայն, միայն դոյզն ինչ բաներ մը փոխելու նպատակով կառավարումի այդ փտած դրութեան մէջ:

Բազրատ էսդուգեան փոխանցեց ձեր ողջոյնները: Շնորհակալ եմ:

Ցաւակցութեան անկեղծ զգացումներով մնամ միշտ ձեր՝

Սեւան Տէյիւմենեան